

Çok Şey mi İstiyorum

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 04 Aralık 2017

Sessizliğe cebelleşiyorum bazen oysaki ses olduğum kadar da ses istiyorum belli ki sesler de kaçkın; sesler bile uçkuruna düşkün o hegemonyada kaptı-kaçtı sevdaları görmezden geliyor.

İllet ya da somurtuk bazense soluk yine sonlanmasından asla haz etmediğim.

İsrarcı bakışlar ve de: tutarsız gözbebeklerinde yılgin bir esaretle etrafını kolaçan eden nice uğursuz göz. Göze gelenlere edilen bir dua ve sureyi içen nur yüzlü insanlar.

İyiden yana seçim bellediğimiz.

Kötüye düşmüşse yolunuz.

Aslında iyiliğin de kötülüğün de nabzını tutan sadece Tanrı.

Beynamaz bilinen münafık bir gölgeyi kutsayan iblisten yana kim ise dertli yine de kötünün hicvinde tomurcuk açmasını beklediğimiz bir Aralık sabahı.

Görüntü itibariyle kış.

Yürek nazarında sonbahar.

Aslında baharın dökümünde hazan misali çöken o rehavetle kucaklaşmış bakir ruhun da iştigal ettiği umut ve aşk pazarı.

Yolsuz kalandan yoldan çıkana değin nakşeden irili ufaklı acılar.

Kaldırımda oturan o adam belki de en akıllımız ne de olsa vurguluyor tüm gerçekleri noktası virgülüne kadar.

“Kaçık” diyenlere inat asla da açık vermeden elinde ucuz şarap şişesi ve yerde bulduğu izmaritlerle doyuruyor karnını.

Bizler hepten açız. Hem aç hem de aç gözlü yoksa ikisi de aynı anlamda mı, diye düşünüp kendi cümlemi baltalıyorum en azından az sonra okuyucuya sunacağım yazımın ilk eleştirisini yapıyorum belki de son.

Sondan bir evvel, kapadığım kapımda nöbete duran siyah köpeği arıyor gözlerim. Öldü ölecek, diyenlere inat yaşıyor inanılmaz bir azimle tıpkı kaldırımındaki o berduş adam gibi.

Bir de kadın görmüştüm geçenlerde: ne yani, tüm kaçıklar erkek mi olmalı, diyenlere nazire eden o şemsiyeli kadın ve hava ne kadar açık olsa da yazın ortasında bile şemsiyesi olmadan dolaşmayan o sarışın kadın.

Bir de mimleyenlerin kulak misafiri olmuşum ve koca göbekli bir adam tam da laf atarken bizimkine sus be adam, demiştim içimden belli ki yüksek çıkmış sesim ve uzaklaşmıştı hızlı adımlarla.

Kadınların sohbetine meze ettikleri şemsiyeli kadın:

“Vah, vah... pek de gençmiş. Ama saçının boyasını da ihmal etmemiş hani. Deli meli ama güzelmiş zamanında...”

Derli toplu görünüşlerine aldandığım zat-ı muhteremler ve göz teması kursam bile oralı olmayan asilzadeler.

Kazan kaldırırsam neye yarayacak ya da ben mi kurtaracağım dünyayı, deme hakkım bile elimden alınmışken...

Zararsız bir hutbe adeta dillerinden düşen ama en zehirli cümleler yine haklarında ileri geri konuşulanlar.

Haklarımız.

Engelli hakları.

Zihinsel engelli deyip küçük gördüklerimiz.

Bir uzvunu kaybetmiş nicesi ve yine hor gördüklerimiz.

Hayvan dediğimiz canlılar ama yavrusunu öldürmeyen ya da eşine ihanet etmeyen ve aç bırakmayan.

Demokrasi.

Özgürlük.

Ya, düşünce özgürlüğü?

Kanıksanmış ne ise peşinden gidenler.

Geçtim.

Bir söze, bir kelama inanıp arkasını getiren nicesi.

Bir mecburiyetmişçesine aşağılamak ya da farklılıkları kusur görenler oysaki içlerindeki aymaz ve nankör istilasını ruhun görmezden gelip köşe bucak saklananlar belki de göğsünü gere gere başka bir role bürünüp ahkâm kesenler, yandaş toplayanlar.

Sandıkça emin olduğumuz.

Emin olsak bile şüpheye düşmemiz gerekip gerekmediğinin bile idrakine varamamış ve bilimsel bir tutum olan şüpheciliği henüz bellememiş zihinler.

Zihniyetler karanlık.

Görüntü itibariyle aydınlık ve makul görüntü sergileyen nicesi lakin sonuna kadar da propaganda yapmayı kendinde hak görenler üstelik yalan yanlış ve kulaktan dolma bilgilerle.

Görmediğim sayısız insan var son zamanlarda ve nereye gittiğini de bilmediğim hatta sormaya korktuğum hatta ve hatta soracak kimse bulamadığım.

Gidenler... bir daha dönmemek üzere.

Sevenler... inandırıcı olmasa bile.

Yüreğinde kara lekelerle evreni ve sevgiyi çarçur edenler.

Tamam: sevgi nasıl ki kutsal ve özel bir mefhum üstelik mecbur da tutulmamış yine de neden nefreti ve zulmü tercih ederiz, anlamış değilim üstüne üstük tanımadığımız insanlar hakkında bile ileri geri konuşmayı görev edinmiş?

O siyah köpek... en son gördüğümün üzerinden fazla zaman geçmedi ki yavrularına rast geldim dün: annelerine hasret yavruların, aslında anne köpek de yavrularına sonsuza kadar hasret düşmüşken bir de kedi gördüm yolun ortasında üzerinden defalarca araba geçmiş.

Görmek var görmek var.

Aslında bakıp da görmek istemediğim ne çok şey.

Kalp gözüme yüklendikçe benliğimin ağırlaştığına tanık olup bazense hiç var olmamayı dilediğim ne de olsa vicdanımın tahammül edemedikleri ve asla bir çözüm getirme imkânımın olmadığı...

Kar kapıya dayanmadan o yavrular keşke bir yuvaya kavuşsa ya da annelerine kavuşsa en azından ölümün bazen soğuk olmadığı iklimler olduğunu düşünüyorum hele ki dünya ve vicdanlar bu denli buz kesmişken.

Nefreti denemek lazım belki de: nefret soluyup güle oynaya geçirmek günleri ve cehennemde yanmazdan önce de cenneti bu dünyada yaşamak...

Çok şey mi istiyorum?